

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

La Mare de Déu és llum

En aquest segon diumenge de Pasqua s'escau la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya. Aquest any, per raons litúrgiques, la celebració religiosa es trasllada a demà dilluns. La joia pasqual que envolta aquesta diada s'uneix a l'alegria de les celebracions del mil·lenari de la fundació del Monestir de Montserrat.

La muntanya més emblemàtica de les terres catalanes és, sens dubte, Montserrat. És una muntanya preciosa que atrau i sedueix pelegrins, turistes i excursionistes. Tots volen arribar-hi per contemplar-ne la bellesa de prop, però no se'n aniran sense veure la «Moreneta», la Mare de Déu de Montserrat.

A Catalunya, la «Moreneta» la portem al cor i és part de la cultura catalana. Ella és la Rosa d'abril, l'estel de Montserrat, que ens il·lumina i guia cap al cel; així ens hi adreçem quan li cantem el preciós *Virolai*. La Mare de Déu en totes les seves advocacions és molt present en molts altres racons del nostre planeta. Si poguéssim marcar el mapamundi amb un punt lluminós tots els pobles i llocs on es venera la Mare de Déu arreu del món, el món s'il·luminaria. I és que la Mare de Déu és llum. Quan sortim de casa nostra i visitem altres llocs, constatem l'amor que se li professa i l'emoció amb què se la venera.

He sigut testimoni d'aquest amor a la Verge Maria en una visita que vaig fer el passat mes de març a l'illa de Còrsega, on vaig ser convidat pel bisbe d'Ajaccio per presidir la celebració eucarística amb motiu de la festa de la patrona de la ciutat. Es tracta de la Mare

FOTO: ABBADIA DE MONTSERRAT

de Déu de la Misericòrdia, la *Madunuccia*, que la veneren amb gran devoció i és la seva patrona, perquè l'any 1656 els va salvar d'una pesta. En l'homilia també els recordava un fet curiós. Fa uns anys, un equip de tècnics nord-americans van fer un estudi amb raigs làser de la tela pintada amb la imatge de la Mare de Déu de Guadalupe, a Mèxic. Van observar que a la retina d'un ull s'hi veia

la imatge de l'indi Juan Diego —a qui es va aparèixer la Mare de Déu—, i a la retina de l'altre ull, un grup de persones —entre elles el bisbe—. Els tècnics es van preguntar com i qui va poder pintar això a la minúscula retina de l'ull en ple segle XVI. I jo em pregunto: per què aquesta sorpresa? què pensaven trobar als ulls de la nostra mare?

Deixeu-me repetir el que els vaig dir allí: als ulls de la nostra Mare de Déu de la Misericòrdia, no hi ha altra cosa que els nostres rostres, perquè ella ens estima, perquè ella ens té sempre presents. Ens té presents com vosaltres, pares i mares, que estimeu els vostres fills i els teniu gravats a la retina. Avui, en el context del Jubileu, és una bona ocasió per admirar Santa Maria en una altra de les seves advocacions, la de Mare de Déu de l'Esperança, perquè ens ajudi a trobar llum i raons per avançar amb alegria pels camins de la vida. El nostre món està desorientat i té molta necessitat d'esperança. Demanem-li que ens consoli, que ens aixoplugui en el seu cor maternal i ens orienti cap a la pau. Demanem-li que faci de nosaltres pelegrins d'esperança capaços d'acompanyar amb tendresa tants germans nostres que passen dificultat.

Benvolguts germans i germanes, estem a punt d'entrar en el mes de maig, popularment conegut com el «mes de Maria». Ja sigui en forma privada, ja sigui en família o en comunitats cristianes diverses, us demano i em demano que preguem a Santa Maria, cada dia d'aquest mes, perquè Déu concedeixi el do de la pau al món.

¡Santa Maria, reina de la Pau pregueu per nosaltres i pel món sencer!

ACTUALITAT

L'arquitecte Antoni Gaudí, declarat «venerable»

El 14 d'abril de 2025, durant l'Audiència concedida al cardenal Marcello Semeraro, prefecte del Dicasteri de les Causes dels Sants, el Sant Pare ha autoritzat aquest mateix Dicasteri a promulgar els decrets referents a les virtuts heroiques del servent de Déu Antoni Gaudí i Cornet, fidel laic; nascut el 25 de juny de 1852 probablement a Reus (Cata-

lunya, Espanya) i mort el 10 de juny de 1926 a Barcelona (Catalunya, Espanya).

Què significa ser «venerable»?

Un venerable és un cristià que, amb motiu d'haver viscut d'acord amb les virtuts cristianes, és candidat a ser beatificat. La consideració de venerable constitueix el segon pas en el camí de la canonització, després d'haver es-

tat servent de Déu i una vegada examinada la pràctica constant i alegre de les virtuts teològals i morals durant un llarg període de la seva vida.

Amb el decret fet públic el 14 d'abril per la Santa Seu, s'inicia el camí cap a la beatificació de l'arquitecte barceloní i dissenyador de la basílica de la Sagrada Família.

ENTREVISTA

Un humanista cristià de referència

ÀLEX COROLEU

Joan Lluís Vives és un dels representants més importants de l'humanisme cristià del s. XVI, juntament amb Erasme de Rotterdam i Thomas More. Aquest filòleg, pensador i pedagog, amb una obra molt extensa, tota ella en llatí, com molts dels humanistes de l'època, va reflexionar també sobre aspectes de la política europea del moment. El Dr. Àlex Coroleu, professor d'investigació ICREA a la UAB, destaca la importància d'aquest humanista valencià, el primer pensador europeu a escriure un tractat proposant solucions al problema de la pobresa.

Què va representar l'humanisme?

L'humanisme és el moviment intel·lectual més important del Renaixement, originari d'Itàlia, que recupera els textos de l'antiguitat pagana. També se centra en els textos bíblics, que, com els de l'antiguitat pagana, són traduïts a la llengua vernacle i dels quals en fan interpretacions adients a l'època. Erasme de Rotterdam, Thomas More i Vives són representants d'aquest humanisme.

Què destacaries del pensament de Joan Lluís Vives?

Tres coses. D'una banda, el concepte de moral a triple nivell: família, societat i també a nivell de les relacions entre les nacions europees de l'època. D'una altra, el seu pietisme, la seva concepció del cristianisme. I, finalment, l'interès que té en la pedagogia, en l'ensenyament i, sobretot, en la instrucció de la dona cristiana.

Què li preocupava més a Vives?

Les relacions entre els estats europeus i, malauradament, la importància de les guerres. L'època que li toca viure és de tensions entre els poders; les potències europees eren prou importants i perilloses, per la qual cosa Vives propugna una concòrdia europea entre nacions, però té una actitud ambivalent. D'una banda, condemna la guerra com quelcom creat artificialment per l'home, però no s'està d'advocar o de propugnar la guerra contra «l'enemic» del cristianisme, que seria aleshores el turc.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

Ens estimem... Gràcies, Senyor!

Un matrimoni amic celebrà les noces d'argent en el marc de l'eucaristia dominical de la seva parròquia, enmig de la seva comunitat. Fou molt participada pels qui habitualment s'hi troben i pels qui hi acudíem responent a la invitació rebuda. Els cants ben escollits, dirigits i cantats; les lectures llegides amb sentit; les pregàries pensades i adients; la renovació del compromís matrimonial, senzilla i sentida; la participació dels fills en diversos moments, còmplice i il·lusionada i una pregària d'acció de gràcies dels esposos.

«Gràcies, Senyor, per aquests vint-i-cinc anys. La joia i la felicitat han prevalgut per damunt de les inevitables dificultats o dels moments més tristos. Viscuts junts, els moments de tristesa són més breus i lleugers i els de joia més profunds.

Gràcies, Senyor, pels fills amb què has beneït la nostra unió. Ells han estat i són part central del nostre projecte i ara, cada cop més, engugen ja els seus propis projectes. Beneeix-los també a ells. Gràcies, Senyor, pels nostres pares, germans i altres familiars. Sovint han estat un exemple, sempre un suport. Alguns ja no hi són, confiïm que descansen amb Tu. Gràcies, Senyor, pels amics. Les vicissituds de la vida ens han portat per camins diversos.

No sempre hem conreat prou totes les amistats, moments de relació més intensa i períodes de més distància, però amb els anys s'ha anat formant un pòsit magnífic. Alguns ens acompanyeu avui aquí. També alguns han deixat ja aquest món i esperem que frueixin de Vós. Gràcies, Senyor, pel treball. No ens ha mancat i ha estat una oportunitat d'unir-nos a la teva obra creadora. També un espai de noves relacions personals i llavor de noves amistats. Gràcies, Senyor, per la comunitat. Hem sigut un xic nòmades en aquests anys, però sempre hem trobat acollida a l'Església i en les seves comunitats, com avui aquí a la parròquia. Beneeix, Senyor, el nostre camí, el dels nostres fills i el de tota la nostra família. Beneeix l'amistat i els amics. Beneeix el nostre treball i el nostre lleure. Beneeix la teva Església i aquesta parròquia i a tots els aquí presents. Amén.»

Una història conjunta d'amor, Déu present. Saber que l'altre no és teu, tu ets per a l'altre. Veure créixer els fills. Fer-se grans junts i amb els altres. Compartir els temps bons i quan han anat maldades. Demanar perdó. Sempre, tornar a la manera de dir i de fer de Jesús. «Manteniu-vos en el meu amor» (Jn 15,9).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Escritores vivos del Evangelio

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Transcurría el Jubileo de la Misericordia y el papa Francisco, en la homilía del segundo domingo de Pascua, nos aseguraba que «el Evangelio es el libro de la misericordia de Dios, para leer y releer, porque todo lo que Jesús ha dicho y hecho es expresión de la misericordia del Padre» (3.04.16).

Podemos decir que nuestra tierra está inundada, desbordada de misericordia de Dios. Pero, es cierto, que en nuestro entorno encontramos desazón, sufrimientos, dolor... Es la tensión entre la misericordia y la miseria.

La mirada del Señor se dirige a cada uno de nosotros, nos colma de ternura y con amor nos invita: «Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo» (Jn 20,21). Tú también puedes

escribir el Evangelio: «el Evangelio de la misericordia continúa siendo un libro abierto, donde se siguen escribiendo los signos de los discípulos de Cristo, gestos concretos de amor, que son el mejor testimonio de la misericordia. Todos estamos llamados a ser escritores vivos del Evangelio, portadores de la Buena Noticia a todo hombre y mujer de hoy».

Que nuestra Señora, la Virgen de Montserrat, Madre misericordiosa, nos conforte y nos ayude a imitarla, que como ella escuchemos las necesidades de nuestro mundo; que con gestos concretos de amor seamos escritores vivos del Evangelio de la misericordia de Dios, con el amor que él derrama en nuestros corazones. Que seamos hermanos alegres y generosos.

Lectures de la missa diària i santoral

28. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ac 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania. Sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.; santa Valèria, mare de família mr.; beat Luquesi, terciari franciscà.

29. ■ Dimarts [Jn 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominica, doctora de l'Església i copatrona d'Europa. Sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. ■ Dimecres [Ap 12,10-12a / Sl 33 / Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8]. Sant Jordi, mr. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà). Sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.

1. □ Dijous [Ac 5,27-33 / Sl 33 / Jn 3,31-36]. Sant Josep, obrer. Sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. □ Divendres [Ac 5,34-42 / Sl 26 / Jn 6,1-15]. Mare de Déu d'Arceli. Sant Atanasi (295-373), bisbe d'Alexandria i dr. de l'Església; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família, mr.

3. ■ Dissabte [1Co 15,1-8 / Sl 18 / Jn 14,6-14]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols. Trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

4. □ † Diumenge vinent, III Diumenge de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Ac 5,27b-32.40b-41 / Sl 29 / Ap 5,11-14 / Jn 21,1-19 (o bé: Jn 21,1-14)]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, religiós servita; sant Josep Maria Rubio, prev.

Intencions del Sant Pare per al mes de maig

Preguem perquè a través del treball cada persona es realitzi, se sostinguin les famílies amb dignitat i s'humanitzi la societat.

DIUMENGE II DE PASQUA O DE LA DIVINA MISERICÒRDIA

Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 5,12-16)

Els apòstols obraven molts miracles i prodigis entre el poble. Tots es reunien unànimement en el pòrtic de Salomó. Ningú dels altres no gosava anar amb ells, encara que el poble en feia grans elogis.

Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb lliteres perquè, quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués algun. També acudia molta gent de les poblacions veïnes de Jerusalem portant malalts i persones molestades per esperits malignes, i tots recobraven la salut.

Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

Que respongui la casa d'Aaron: / perdura eternament el seu amor. / Que responguin els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

Ah, Senyor, doneu-nos la victòria! / Ah, Senyor, feu que prosperem! / Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / El Senyor és Déu. Que ell ens il·lumini. R.

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Jo, Joan, germà vostre, que junt amb vosaltres comparteixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa, vaig ser deportat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor l'Esperit s'apoderà de mi, i vaig sentir darrera meu un gran crit, com un toc de corn, que deia: «Escriu en uns fulls això que veus i envia-ho a les set comunitats». Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava, i vaig veure set lampadaris d'or, i enmig dels lampadaris algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins als peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or.

En veure'l vaig caure com mort als seus peus. Ell posà sobre meu la mà dreta i em digué: «No tinguis por. Jo soc el primer i el darrer. Soc el qui viu: Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme. Escriu, doncs, tot el que vegis, la situació present i la que vindrà després.»

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor». Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas».

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posame-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient». Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «¿Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist».

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 5,12-16)

Por mano de los apóstoles se realizaban muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Todos se reunían con un mismo espíritu en el pórtico de Salomón; los demás no se atrevían a juntarse, aunque la gente se hacía lenguas de ellos; más aún, crecía el número de los creyentes, una multitud tanto de hombres como de mujeres, que se adherían al Señor. La gente sacaba los enfermos a las plazas, y los ponía en catres y camillas, para que, al pasar Pedro, su sombra, por lo menos, cayera sobre alguno. Acudía incluso mucha gente de las ciudades cercanas a Jerusalén, llevando a enfermos y poseídos de espíritu inmundo, y todos eran curados.

Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: / eterna es su misericordia. / Digan los que temen al Señor: / eterna es su misericordia. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Éste es el día que hizo el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

Señor, danos la salvación: / Señor, danos prosperidad. / Bendito el que viene en nombre del Señor, / os bendecimos desde la casa del Señor. / El Señor es Dios, él nos ilumina. R.

Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Yo, Juan, vuestro hermano y compañero en la tribulación, en el reino y en la perseverancia en Jesús, estaba desterrado en la isla llamada Patmos a causa de la palabra de Dios y del testimonio de Jesús.

El día del Señor fui arrebatado en espíritu y escuché detrás de mí una voz potente como de trompeta que decía: «Lo que estás viendo, escríbelo en un libro y envíalo a las siete Iglesias». Me volví para ver la voz que hablaba conmigo, y, vuelto, vi siete candelabros de oro, y en medio de los candelabros como un Hijo de hombre, vestido de una túnica talar, y ceñido el pecho con un cinturón de oro. Cuando lo vi, caí a sus pies como muerto. Pero él puso su mano derecha sobre mí, diciéndome: «No temas; yo soy el Primero y el Último, el Viviente; estuve muerto, pero ya ves: vivo por los siglos de los siglos, y tengo las llaves de la muerte y del abismo. Escribe, pues, lo que estás viendo: lo que es y lo que ha de suceder después de esto».

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos».

Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo».

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Porqué me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto».

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

COMENTARI

«Pau a vosaltres; no tingueu por»

El dubte de Sant Tomàs, abadia de Sant Albà, Hertfordshire (Anglaterra)

MN. JOSEP SERRA I COLOMER Canonge de la Catedral

Els bons deixebles de Jesús van ser testimonis directes de moltes experiències extraordinàriament positives; però al final, es van trobar amb un gran desgany veient el que passava amb el seu Mestre.

Era condemnat per tot el que deia i feia i va acabar morint clavat a la creu. No és estrany que els seus deixebles experimentessin el gran fracàs de Jesús, i tinguessin molta por. Però avui hem escoltat a l'Evangeli que «els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus». Però Jesús, vivent i ressuscitat, entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Els ensenya les mans i el costat; ells s'alegraren, després Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres».

Tot seguit els donà una missió: «com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». No podran quedar-se tancats, hauran de sortir i anar arreu del món per donar a conèixer la Bona Nova de Jesús, ajudant a viure l'Evangeli.

No estaran sols, no s'ho faran amb les seves soles forces. «Rebran l'Esperit Sant, i tindran el poder de perdonar els pecats». Aquests esdeveniments van succeir el mateix diumenge, dia de la resurrecció; però no hi eren tots els apòstols, hi faltava Tomàs. Els altres van veure i creure en Jesucrist ressuscitat; però Tomàs, que no hi era, els manifestà tots els seus dubtes. No creurà fins que no ho vegi i ho palpi.

Quan al cap de vuit dies, Jesús es torna a fer present enmig de la comunitat, diu a Tomàs que el miri i el toqui, i que no sigui tan incrèdul. Que sigui creient. Finalment afegeix: «Feliços els qui creuran sense haver vist».

Avui, tots nosaltres, i potser les nostres pròpies comunitats, passen o poden haver passat moltes deficiències que no ajuden i provoquen que algunes persones es facin enrere, en lloc d'avançar en l'Evangeli de Jesús.

Tots podem tenir dubtes i importants dificultats per ser fidels al Crist; però Ell, de diferents maneres, ens diu: «Pau a vosaltres. No siguis tan incrèdul. Sigues creient. Feliços els qui creuran sense haver vist». No tinguem por dels dubtes i de les dificultats en el camí de la fe.

ACTIVITATS DEL SR. CARDENAL

Celebració de final de curs de Pastoral Universitària, Professors i PAS.

El proper dimarts, 6 de maig, a les 19.30 h, el cardenal Joan Josep Omella presidirà la celebració de final de curs de Pastoral Universitària, Professors i PAS. Al Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231).

AGENDA

Conferència «Heràldica i genealogia de D. Jaume Català i Albosa (1835-1899)». El dilluns 28 d'abril, a les 18 h, se celebrarà aquesta conferència que anirà a càrrec del Dr. Francisco Glicerio Conde Mora, historiador, vicepresident de *Salus Infirmorum* de Cadis i Ceuta. Amb la col·laboració de l'Arxiu Nacional de Catalunya.

Missa de les Esquadres. El dilluns 28 d'abril, a les 18.30 h, Mons. Javier Vilanova i Pellisa, bisbe auxiliar de Barcelona, presidirà la Missa de les Esquadres a l'Església de Sant Sever. Organitzat pel Secretariat diocesà de Trànsit, Bombers i Cossos de Seguretat (c/ de Sant Sever, 11).

Parròquia de Sant Ramon Nonat.

El dissabte 3 de maig, a les 12 h, Mons. Javier Vilanova i Pellisa, bisbe auxiliar de Barcelona, presidirà l'Eucaristia amb motiu dels 100 anys de la posada de la primera pedra de la parròquia (Av. de Sant Ramon Nonat, 1).

Consulta altres actes de l'agenda diocesana

LLIBRES

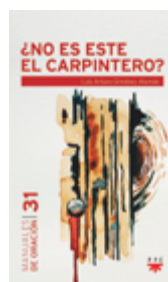

Cridats a la vida, de Jacques Philippe. Aquest llibre de 189 pàgines, editat per l'Editorial Albada, ens ajuda a percebre i acollir aquestes crides al Senyor perquè la nostra vida sigui

més fecunda i generosa. Després del moment inefable en què Déu va dir «vull que tu existeixis», Ell ens convida tothora a creure, esperar i estimar, per aconseguir així la nostra plenitud personal. La vida humana és una aventura meravellosa. Malgrat les dificultats i sofriments que hi trobem moltes vegades, sempre ens ofereix la possibilitat de créixer en humanitat i en pau interior.

Mis aventuras con Jesús. Los recuerdos de Jasid,

de Tomás Trigo. Aquest llibre de 142 pàgines, editat per Palabras Ediciones, s'ha editat en espanyol, anglès, italià i portuguès, i ara es presenta una nova versió il·lustrada per la neboda de l'autor, Patité, fet que afegeix un toc especial a aquesta entranyable obra. Una història per fer riure i pensar, per gaudir tant grans com petits. Una lectura plena de màgia i bondat.

¿No es este el carpintero?, de Luis Arturo Giménez Alamán. Aquest llibre de 136 pàgines, editat per l'Editorial PPC, és una obra per als qui desitgen aprofundir en el misteri de la presència de

Crist, meditar des de la paraula i la poesia, i renovar la seva fe des del seu cor.

El signe de la creu. Una meditació cristiana, de Miquel Àngel Maria Ballester. Aquest llibre de 104 pàgines, editat per l'Editorial Leonard Muntaner, explora la sorprenent història d'un

instrument romà de tortura i mort —escàndol per als jueus i una insensatesa per als pagans, diu sant Pau— que es va acabar convertint en el símbol principal de la identitat cristiana. Un símbol tan radical al qual no convé acostumar-se. La creu convoca els cristians de cada generació a fer net i tornar a la font per rescatar-la de la rutina i la reproducció inconscient, i a demanar-se de nou què significa, i què implica, confessar la mort i resurrecció del crucificat.

En busca de la vida. Una experiencia de Dios, de Francisco Javier Cortabarría y Javier Sagüés. Aquest llibre de 272 pàgines, editat per l'Editorial Mensajero, ofereix

una adaptació dels Exercicis Espirituals de sant Ignasi de Loiola per als que volen recórrer aquest camí sense apartar-se de la seva vida diària. Durant 40 setmanes, enmig de la rutina, s'obre un espai de pregària, discerniment i trobada amb Crist, per deixar-se atreure pel seu amor i mirar la vida pròpia des d'aquesta crida.

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

La Virgen es luz

En este segundo domingo de Pascua se celebra la solemnidad de la Virgen de Montserrat, patrona principal de Cataluña. Este año, por razones litúrgicas, la celebración religiosa se traslada a mañana lunes. La alegría pascual que envuelve esta jornada se une al gozo de las celebraciones del milenario de la fundación del Monasterio de Montserrat.

La montaña más emblemática de las tierras catalanas es, sin duda, Montserrat. Es una montaña preciosa que atrae y seduce a peregrinos, turistas y excursionistas. Todos desean llegar hasta allí para contemplar su belleza de cerca, pero no se marcharán sin ver a la «Moreneta», la Virgen de Montserrat.

En Cataluña, llevamos a la «Moreneta» en el corazón y es parte de la cultura catalana. Ella es la Rosa de abril, la estrella de Montserrat, que nos ilumina y guía hacia el cielo; así nos dirigimos a ella cuando le cantamos el precioso *Virolai*. La Virgen, en todas sus advocaciones, está muy presente en muchos otros rincones de nuestro planeta. Si pudiéramos marcar el mapamundi con un punto luminoso todos los pueblos y luga-

res donde se venera a la Virgen en el mundo, el mundo se iluminaría. Y es que la Virgen es luz. Cuando salimos de nuestra casa y visitamos otros lugares, constatamos el amor que se le profesa y la emoción con la que se la venera.

He sido testigo de este amor a la Virgen María en una visita que realicé el pasado mes de marzo a la isla de Córcega, donde fui invitado por el obispo de Ajaccio para presidir la celebración eucarística con motivo de la fiesta de la patrona de la ciudad. Se trata de la Virgen de la Misericordia, la *Madunnuccia*, que veneran con gran devoción y que es su patrona, porque en el año 1656 los salvó de una peste. En la homilía también les recordaba un hecho curioso. Hace unos años, un equipo de técnicos norteamericanos realizó un estudio con rayos láser sobre la tela pintada con la imagen de la Virgen de Guadalupe, en México. Observaron que en la retina de un ojo se veía la imagen del indígena Juan Diego —a quien se le apareció la Virgen—, y en la retina del otro ojo, un grupo de personas —entre ellas, el obispo—. Los técnicos se preguntaron cómo y quién pudo pintar eso en la minúscula retina del

ojo en pleno siglo XVI. Y yo me pregunto: ¿por qué esa sorpresa? ¿qué pensaban encontrar en los ojos de nuestra madre?

Permitidme repetir lo que les dije allí: en los ojos de nuestra Virgen de la Misericordia no hay otra cosa que nuestros rostros, porque ella nos ama, porque ella nos tiene siempre presentes. Nos tiene presentes como vosotros, padres y madres, que amáis a vuestros hijos y los lleváis grabados en la retina. Hoy, en el contexto del Jubileo, es una buena ocasión para admirar a Santa María en otra de sus advocaciones, la de Virgen de la Esperanza, para que nos ayude a encontrar luz y razones para avanzar con alegría por los caminos de la vida. Nuestro mundo está desorientado y tiene una gran necesidad de esperanza. Pidámosle que nos consuele, que nos cobije en su corazón maternal y nos oriente hacia la paz. Pidámosle que haga de nosotros peregrinos de esperanza, capaces de acompañar con ternura a tantos hermanos nuestros que pasan dificultades.

Queridos hermanos y hermanas, estamos a punto de entrar en el mes de mayo, popularmente conocido como el «mes de María». Ya sea en forma privada, en familia o en comunidades cristianas diversas, os pido y me pido que recemos a Santa María cada día de este mes, para que Dios conceda el don de la paz al mundo.

¡Santa María, reina de la Paz, rogad por nosotros y por el mundo entero!